

Sag C-676/22**Anmodning om præjudiciel afgørelse****Dato for indlevering:**

2. november 2022

Forelæggende ret:

Nejvyšší správní soud (Den Tjekkiske Republik)

Afgørelse af:

26. oktober 2022

Appellanten:

B2 Energy s.r.o.

Indstævnte:

Odvolací finanční ředitelství

[...]

KENDELSE

Nejvyšší správní soud (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Den Tjekkiske Republik), [udelades] har i sagen mellem kassationsappellanten **B2 Energy s.r.o.**, [udelades] og kassationsindstævnte **Odvolací finanční ředitelství** (skatteappeldirektorat, Den Tjekkiske Republik) [udelades] vedrørende prøvelsen af kassationsindstævntes afgørelse af 21. november 2019 [udelades], der er genstand for kassationsanke iværksat af indstævnte til prøvelse af dommen afsagt af Městský soud v Praze (byretten i Prag, Den Tjekkiske Republik) af 18. august 2021, sagsnr. 14 Af 4/2020–48,

afsagt følgende kendelse:

- I. Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende præjudicielle spørgsmål

Skal artikel 138, stk. 1, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem i lyset af Den Europæiske Unions Domstols dom af 9. december 2021 i sag C-154/20, Kemwater ProChemie,

EU:C:2021:989, fortolkes således, at muligheden for at gøre brug af retten til fritagelse for merværdiafgift (moms) ved levering af varer til en anden EU-medlemsstat skal nægtes, uden at skatte- og afgiftsmyndighederne skal bevise, at leverandøren af varerne har været involveret i momssvig, når leverandøren ikke har bevist, at varerne er blevet leveret til en bestemt modtager i en anden EU-medlemsstat, som har status som afgiftspligtig person, hvilket er anført i afgiftsdokumenterne, selv om de oplysninger, der er nødvendige for at kontrollere, at den faktiske modtager i en anden EU-medlemsstat havde denne status, foreligger i lyset af de faktiske omstændigheder og de oplysninger, som den afgiftspligtige person har givet?

[...]

Begrundelse:

I. Sagens genstand

[1] Appellanten er et tjekkisk erhvervsdrivende selskab. Den 15. juli 2015 indledte afgiftsmyndigheden en sag om afgiftskontrol mod appellanten vedrørende afgiftsperioderne februar, marts, april og maj 2015. Som resultat af denne afgiftskontrol fandt afgiftsmyndigheden, at appellanten ikke havde bevist, at betingelserne for at være berettiget til fritagelse for merværdiafgift (herefter også »moms«) ved levering af varer til en anden medlemsstat i Den Europæiske Union (herefter »EU«), som blev anvendt på grundlag af afgiftsdokumenter, på hvilke enhederne OOV-Družstvo Malinovo, družstvo samt selskabet BICOTEC LIMITED (herefter også »modtagerne af varerne«) var anført som modtagere af varerne, var opfyldt. De forelagte dokumenter vedrørte leveringen af rapsolie til en anden EU-medlemsstat. Appellanten havde forelagt afgiftsmyndigheden afgiftsdokumenter vedrørende de gennemførte transaktioner samt bilag i form af ordrer, leveringsdokumenter, internationale fragtbreve, vægtkvitteringer, bekræftelser på måling af varernes kvalitet samt rammesalgskontrakter, en rammespeditionskontrakt og kontoudtog.

[2] Afgiftsmyndigheden har ikke bestridt den faktiske gennemførelse af transporten af varerne til en anden medlemsstat. Den fandt imidlertid, at appellanten ikke havde bevist sine påstande, idet det ikke var godtgjort, at appellanten havde overdraget retten til at råde over varerne som ejer til de personer, der i de fremlagte dokumenter var identificeret som modtagerne af varerne (OOV-Družstvo Malinovo, družstvo og selskabet BICOTEC LIMITED), eller at varerne var blevet leveret til en person, der var afgiftsmæssigt registreret i en anden medlemsstat. Selskabet opfyldte således ikke betingelserne for udøvelse af retten til fritagelse. De af appellanten angivne modtagere af varerne havde heller ikke angivet erhvervelsen af varer fra Den Tjekkiske Republik eller leveringen af varer inden for EU som en trekantstransaktion, og de havde heller ikke betalt afgift for erhvervelsen af varer fra en anden EU-medlemsstat. Leveringen af varer var heller ikke blevet bekræftet i forhold til DRAGSTAL og WRATISLAVIA-BIO, som ifølge appellanten i virkeligheden skulle være

selskabets endelige kunder. Selv om nogle af de fremlagte internationale fragtbreve og vægtkvitteringer angav selskabet WRATISLAVIA-BIO som ejer af varerne, var de underskrevet og stemplet af en anden enhed, navnlig selskabet Wratislavia-Biodiesel, således at appellanten ikke kunne bevise, at varerne var blevet leveret til selskabet WRATISLAVIA-BIO. Den omstændighed, at modtagerne har betalt for rapsolien, betyder ikke, at de har erhvervet retten til at råde over varen som ejer. Nogle af de internationale fragtbreve, der ledsager fakturaerne udstedt til modtagerne af varerne, var ikke engang blevet attesteret af de endelige modtagere eller også er de blevet attesteret af helt andre parter. Vidnerne har heller ikke bekræftet den faktiske overførsel af varerne til de angivne modtagere i en anden EU-medlemsstat.

[3] Derfor forhøjede afgiftsmyndigheden i sine afgørelser om fastsættelse af afgiftspligten af 6. oktober 2017 den angivne merværdiafgift over for appellanten for afgiftsperioden februar 2015 til 66 323 CZK, for marts 2015 til 68 490 CZK, for april 2015 til 74 359 CZK og for maj 2015 til 8 486 CZK.

[4] Den 21. november 2019 gav indstævnte afslag på appellants klage vedrørende disse afgørelser [...]. Appellanten indbragte indstævntes afgørelse ved Městský soud v Praze (byretten i Prag, herefter »byretten«). Byretten afviste klagen over indstævntes afgørelse ved dom af 18. august 2021, sagsnr. 14 Af 4/2020-48. Efter byrettens opfattelse drejede det sig hverken om indgivelse af afgiftsdokumenter (opfyldelse af de formelle betingelser) eller om gennemførelsen af transporten af varer til en anden medlemsstat, mens afgiftsmyndigheden og indstævnte bestred leveringen af varerne til de angivne modtagere.

[5] I henhold til Domstolens praksis, særligt dom af 27. september 2007 i sag C-409/04, Teleos plc m.fl., EU:C:2007:548 har byretten udledt, at appellanten ikke har bevist, at varerne er blevet leveret til deres endelige kunder via de angivne modtagere. Det fremgik heller ikke engang tydeligt af de fremlagte dokumenter, hvem der havde hentet varerne på vegne af modtageren, eller hvilken modtager varerne var blevet leveret til, hvilket i øvrigt ikke kunne bekræftes af de afhørte vidner. Det fremgår således ikke klart, hvem der har haft ret til som ejer at råde over varen (rapsolie). Byretten fremhævede, at indstævnte ikke havde nedlagt påstand om, at appellanten var involveret i momssvig, men at der ikke forelå beviser til støtte for selskabets selvangivelser. I betragtning af sagens faktiske omstændigheder havde appellanten ikke handlet i god tro med hensyn til den faktiske overdragelse af retten til som ejer at disponere over rapsolien til de angivne modtagere af varerne.

[6] Indstævnte (kassationsappellanten) har iværksat kassationsappel til prøvelse af byrettens dom, hvori spørgsmålet om beviset for betingelserne for anvendelse af retten til afgiftsfritagelse for levering af varer til en anden EU-medlemsstat blev rejst. Med hensyn til vurderingen af det tidspunkt, hvor retten til som ejer at råde over varerne opstod, har appellanten for det første gjort gældende, at selv i mangel af en bekræftelse af leveringen af varerne til de angivne modtagere, havde appellanten opfyldt alle tre betingelser for at udøve retten til momsfrigørelse for

levering af varer til en anden EU-medlemsstat. Det er således muligt at fastslå identiteten af den faktiske modtager, til hvem retten til som ejer at råde over varerne er blevet overdraget, på grundlag af de fremlagte beviser. Disse bekræftede igen uigendriveligt den faktiske modtagelse af varer i den polske by – Wrocław af de endelige modtagere, som var andre virksomheder end dem, der var angivet i de relevante afgiftsdokumenter.

II. EU-retlige forskrifter og nationale forskrifter

[7] Artikel 131 Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem bestemmer, at fritagelser finder anvendelse med forbehold af andre fællesskabsbestemmelser og på betingelser, som medlemsstaterne fastsætter for at sikre en korrekt og enkel anvendelse af de pågældende fritagelser og hindre enhver form for unddragelse, undgåelse og misbrug.

[8] Det følger af artikel 138, stk. 1, direktiv 2006/112/EF, at medlemsstaterne fritager levering af varer, der af sælgeren, af erhververen eller for disses regning forsendes eller transporteres til steder uden for medlemsstaternes respektive område, men inden for Fællesskabet, til en anden afgiftspligtig person eller en ikke-afgiftspligtig juridisk person, som handler i denne egenskab i en anden medlemsstat end den, hvor forsendelsen eller transporten af varerne påbegyndes

[9] Selve direktivet [f.eks. i modsætning til f.eks. proceduren for udøvelse af retten til at fradrage moms, jf. direktivets artikel 168, litra a), og artikel 178, litra a)] indeholder imidlertid ikke specifikke bestemmelser om de beviser, som den afgiftspligtige person skal fremlægge for at kunne nyde godt af fritagelsen.

[10] I henhold til artikel 9, stk. 1, i direktiv 2006/112/EF skal ved »afgiftspligtig person« forstås enhver, der selvstændigt og uanset stedet udøver økonomisk virksomhed uanset formålet med eller resultatet af den pågældende virksomhed.

[11] Det fremgår af artikel 287 i direktiv 2006/112/EF, at medlemsstater, som er tiltrådt efter den 1. januar 1978, kan indrømme afgiftsfritagelse til afgiftspligtige personer, hvis årlige omsætning højst er lig med modværdien i national valuta af følgende beløb beregnet på grundlag af kursen på dagen for deres tiltrædelse [...] For Den Tjekkiske Republik udgør denne omsætning i henhold til pkt. 7) 35 000 EUR. For de øvrige medlemsstater er lignende undtagelser med forskellige loft angivet i artikel 284-286 i direktiv 2006/112/EF.

[12] Under hensyntagen til muligheden i henhold til artikel 287 i direktiv 2006/112/EF, indeholder tjekkisk ret en bestemmelse i § 6, stk. 1, i zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (lov nr. 235/2004 om merværdiafgift, herefter »momsloven«), hvorefter en afgiftspligtig person bliver momspligtig, hvis dens omsætning i højst 12 efterfølgende kalendermåneder overstiger 1 000 000 CZK, hvilket dog ikke gælder personer, der udelukkende gennemfører transaktioner fritaget for afgift uden ret til fradrag af afgift.

[13] Den materielle betingelse for at udøve retten til fritagelse er levering af varer til en anden EU-medlemsstat. Retten til fritagelse opstår, når betingelserne i momslovens § 6, i den affattelse, der er gældende i den for denne sag relevante periode, er opfyldt. Det grundlæggende princip er, at levering af varer, som en afgiftspligtig person foretager i en anden medlemsstat til en person, der er momsregistreret i en anden medlemsstat, er fritaget med ret til at fradrage moms, når disse varer forsendes eller transporteres fra det nationale område af den afgiftspligtige eller erhververen eller en tredjemand, der er bemyndiget hertil. Undtagelsen er levering af varer til en person, for hvem erhvervelse af varer i et andet land ikke er afgiftspligtig.

[14] I henhold til momslovens § 4, stk. 1, litra e), er en gennemført transaktion en levering af varer eller tjenesteydelser mod vederlag fra en afgiftspligtig person, der handler i denne egenskab. I henhold til momslovens § 4, stk. 1, litra f), forstås ved en person, der er momsregistreret, en person, som har fået tildelt et momsregistreringsnummer med henblik på merværdiafgift i forbindelse med handel mellem medlemsstaterne.

[15] Momslovens § 13, stk. 1, definerer levering af varer som overdragelse af retten til at råde over en vare som ejer. I henhold til stk. 2 i denne bestemmelse udgør en levering af en vare til en anden medlemsstat i henhold til denne lov en levering af en vare, som faktisk er blevet forsendt eller transporteret til en anden medlemsstat.

[16] I henhold til § 92, stk. 3, i zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (lov nr. 280/2009 om skatteproces) skal en afgiftspligtig person fremlægge bevis for alle de omstændigheder, som denne er forpligtet til at angive i den almindelige angivelse, supplerende angivelse og i andre dokumenter.

III. Gennemgang af de forelagte præjudicielle spørgsmål

[17] I den foreliggende sag er der for Nejvyšší správní soud (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) rejst spørgsmål om, hvorvidt retten til momsfrigørelse for levering af varer til en anden medlemsstat kan nægtes, hvis den faktiske modtager af de varer, for hvilke leverandøren ønsker at gøre brug af retten til momsfrigørelse, ikke er kendt.

[18] [...]

[19] I sin praksis vedrørende artikel 131 og 138 i direktiv 2006/112/EF har Domstolen gentagne gange understreget, at medlemsstaternes afgiftsmyndigheder ved vurderingen af retten til momsfrigørelse eller de krav, som den afgiftspligtige person skal opfylde, under alle omstændigheder bør anvende retssikkerhedsprincippet, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og proportionalitetsprincippet. I tjekkisk ret påhviler bevisbyrden for, at de materielle retlige betingelser er opfyldt, den afgiftspligtige person. De samme konklusioner kan også drages af Domstolens faste praksis. Bevisbyrden ændres kun ved Domstolens praksis, således at skatte- og afgiftsmyndighederne og

medlemsstaterne ikke må kræve, at afgiftspligtige personer opfylder andre betingelser, som ikke er i overensstemmelse med de mål, der er anerkendt i direktiv 2006/112/EF. I tilfælde af en påstand om deltagelse i momssvig vendes bevisbyrden om, og skatte- og afgiftsmyndighederne skal bevise, at der er tale om svig.

[20] Selv om direktivet ikke indeholder specifikke bestemmelser om de beviser, som den afgiftspligtige person skal fremlægge for at udøve retten til momsfritagelse, har Domstolen i konkrete tilfælde fastslået, at importøren med henblik på momsfritagelse skal bevise, at de pågældende varer på eksporttidspunktet var bestemt til at blive forsendt eller transporteret til en anden medlemsstat, og at de pågældende varer i forbindelse med en efterfølgende levering inden for Fællesskabet har været genstand for en sådan forsendelse eller transport, uden at det er nødvendigt at bevise forsendelsen til køberens specifikke adresse. Dokumenter vedrørende transport fra et afgiftsoplag i udførselsmedlemsstaten til et afgiftsoplag i en anden medlemsstat kan udgøre et sådant bevis.

[21] Med hensyn til beviset for retten til at fradrage moms i henhold til artikel 168 og artikel 178 i direktiv 2006/112/WF har Domstolen i sin nylige dom af 9. december 2021 i sag C-154/20, Kemwater ProChemie, EU:C:2021:989, besvaret det spørgsmål, som den udvidede sammensætning af Nejvyšší správní soud (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) havde stillet, således: »Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at udøvelse af retten til at fradrage indgående merværdiafgift (moms) skal nægtes, uden at skatte- og afgiftsmyndighederne skal bevise, at den afgiftspligtige person begik momssvig eller vidste eller burde have vidst, at den transaktion, der er blevet påberåbt til støtte for fradragsretten, var led i en sådan svig, når denne afgiftspligtige person – i en situation, hvor den faktiske leverandør af de pågældende varer eller ydelser ikke er blevet identificeret – ikke har bevist, at denne leverandør var en afgiftspligtig person, hvis de oplysninger, der er nødvendige for at kontrollere, at denne leverandør var afgiftspligtig, henset til de faktiske omstændigheder og de oplysninger, som den afgiftspligtige person har fremlagt, ikke foreligger«.

[22] Domstolen bekræftede således, at leverandøren af varer eller tjenesteydelser, der har status som afgiftspligtig person (i Tjekkiets tilfælde en momspligtig person), udgør en af de materielle betingelser for udøvelse af retten til at fradrage moms. Domstolen har imidlertid anerkendt, at denne leverandør under visse omstændigheder ikke med sikkerhed skal identificeres, hvis det med sikkerhed fremgår af de faktiske omstændigheder, at vedkommende nødvendigvis havde status som afgiftspligtig person. Bevisbyrden i denne henseende påhviler den person, som ønsker at udøve retten til momsfradrag. Undtagelsen består i den situation, hvor skatte- og afgiftsmyndighederne er i besiddelse af de nødvendige oplysninger for at kunne kontrollere, at den materielle betingelse for udøvelse af retten til momsfradrag er opfyldt.

[23] I overensstemmelse med Domstolens konklusioner i ovennævnte dom er det således ikke nødvendigt at bevise i en afgiftssag, at en afgiftspligtig transaktion er blevet gennemført af en bestemt leverandør, der har status som afgiftspligtig person. Det er således ligeledes tilladt, at de materielle betingelser for retten til at fradrage moms kan være opfyldt, selv om leverandøren ikke kunne fastslå leverandørens identitet, hvis afgiftsmyndigheden under hensyntagen til de faktiske omstændigheder havde de nødvendige oplysninger til at kontrollere, om den faktiske leverandør havde status som afgiftspligtig person.

[24] Det fremgår af de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag, at appellanten har transporteret rapsolie til en anden medlemsstat uden at bevise, at selskabet har leveret den til de angivne modtagere (OOV-Družstvo Malinovo, družstvo samt selskabet BICOTEC LIMITED). Varerne er imidlertid blevet leveret til bestemte adresser i en anden EU-medlemsstat, hvor modtagelsen af varerne er blevet bekræftet af andre parter. På det internationale fragtbrev nr. 1988977 blev leveringen af varerne, hvor den angivne modtager var enheden OOV-Družstvo Malinovo, družstvo, bekræftet af et sydafrikansk selskab med dets stempel og underskrift. På de relevante internationale fragtbreve og vægtkvitteringer blev leveringen af varerne, hvor den angivne modtager var BICOTEC LIMITED, bekræftet med stempel og underskrift af enheden Skład Wrocław, ul. Swojczycka 32, 51-501 Wrocław (også kaldet »Warehouse-Wrocław«) samt Wratislavia-Biodiesel. På de vægtkvitteringer, der blev fremlagt for nogle af de pågældende leverancer, var WRATISLAVIA-BIO angivet som ejer af varerne, og var stemplet og underskrevet af Wratislavia-Biodiesel.

[25] Det skal desuden understreges, at det omtvistede spørgsmål ikke udgjorde transporten af rapsolie fra Den Tjekkiske Republik til Polen og den efterfølgende losning fra transportørens tankskibe til andre modtagere, som appellanten ikke har angivet i sine selvangivelser, men at afgiftsmyndighederne ikke har indrømmet appellanten ret til afgiftsfritagelse alene med den begrundelse, at appellanten ikke havde bevist, at varerne var blevet leveret til de angivne modtagere. Desuden blev der leveret rapsolie til bestemmelsesstederne i mængder på mere end 10 000 ton, dvs. til en værdi af titusindvis af euro. Det er derfor vanskeligt at forestille sig, at de faktiske modtagere af de omhandlede varer ikke havde status som afgiftspligtige personer.

[26] I forbindelse med ovenstående er spørgsmålet derfor, om konklusionerne i dommen i sagen Kemwater ProChemie også kan finde anvendelse i den foreliggende sag, og om en afgiftspligtig person i forbindelse med påvisningen af, at de materielle betingelser for udøvelse af retten til momsfrigørelse ved levering af varer til en anden medlemsstat er opfyldt, også skal påvise, at varerne er overtaget af en bestemt (angivet af vedkommende) modtager, som har status som afgiftspligtig person, eller om det er tilstrækkeligt, hvis det fremgår af sagens faktiske omstændigheder, at varerne er modtaget i en anden medlemsstat af en anden faktisk modtager, der havde (eller ifølge sagens faktiske omstændigheder må have haft) status som afgiftspligtig person.

[27] Nejvyšší správní soud (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) er opmærksom på konklusionerne i Domstolens dom af 17. oktober 2019 i sag C-653/18, *Unitel sp. z o.o.o.*, EU:C:2019:876, hvorefter retten til momsfrigørelse ikke kan indrømmes, hvis det på grund af manglende identifikation af den faktiske køber af varerne ikke er muligt at påvise, at den pågældende transaktion udgør en levering af varer uden for Den Europæiske Unions område. Den nævnte afgørelse vedrører for det første en særskilt situation med levering af varer uden for EU og besvarer for det andet ikke spørgsmålet om, hvorvidt dette også gælder i tilfælde, hvor de faktiske omstændigheder i sagen så overbevisende viser, at selv om varerne ikke er blevet modtaget af den modtager, der er angivet i afgiftsdokumenterne, blev de modtaget på bestemmelsesstedet af en anden faktisk modtager, der havde (eller må have haft) status som afgiftspligtig person. Det omtvistede spørgsmål er med andre ord, om der i et sådant tilfælde kan anlægges en fremgangsmåde, der er i overensstemmelse med en vis ændring i Domstolens hidtidige praksis, som udtrykt i *Kemwater ProChemie*-dommen. Ifølge Nejvyšší správní soud (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) kan spørgsmålet om afgiftsfrigørelse af varer, der leveres til en anden medlemsstat, til en vis grad sammenlignes med spørgsmålet om retten til at fradrage indgående moms, da den relevante materielle forudsætning i begge tilfælde er, at modparten i den pågældende transaktion har status som afgiftspligtig person (i tilfælde af fradragsret er det leverandøren af den pågældende afgiftspligtige transaktion, og i tilfælde af fritagelse for levering af varer til en anden medlemsstat er det modtageren af varerne i den anden medlemsstat).

[28] Nejvyšší správní soud (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) påpegede allerede i sin dom af 4. februar 2022, sagsnr. 4 Afs 115/2021-45, at det er nødvendigt at anvende konklusionerne i dommen i sagen *Kemwater ProChemie* også ved vurderingen af retten til momsfrigørelse for levering af varer til en anden medlemsstat, hvor det blev fastslået, at ved vurderingen af en afgiftspligtig persons ret til momsfrigørelse for levering af varer til en anden EU-medlemsstat kan denne ret ikke nægtes den afgiftspligtige person, hvis det fremgår af sagens faktiske omstændigheder, at vedkommende faktisk har leveret varer til en anden EU-medlemsstat, selv om det ikke er bevist, at vedkommende har leveret dem til de angivne modtagere. Ifølge [udelades] [den forelæggende ret] ville det være i strid med princippet om afgiftsneutralitet at nægte en afgiftspligtig person retten til momsfrigørelse for levering af varer til en anden medlemsstat, hvis vedkommende kan bevise, at vedkommende har leveret de pågældende varer til en anden faktisk modtager. I en sådan situation bør det imidlertid undersøges, om de faktiske omstændigheder i sagen og de oplysninger, som skatte- og afgiftsmyndighederne har adgang til eller som den afgiftspligtige person har fremlagt, viser, at de faktiske modtagere af den afgiftspligtige persons varer havde status som afgiftspligtige personer.

[29] I dom af 25. maj 2022, sagsnr. 10 Afs 374/2020-59, fandt Nejvyšší správní soud (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) derimod, at Domstolens konklusioner i dommen i sag *Kemwater ProChemie* ikke finder anvendelse på udøvelsen af retten til momsfrigørelse i forbindelse med levering af varer til en

anden medlemsstat. I den nævnte dom fandt [...] Nejvyšší správní soud (øverste domstol i forvaltningsretlige sager), at i en sådan situation »er det fortsat sådan, at leverandøren skal påvise, at den udenlandske kunde er en »afgiftspligtig person, der handler i denne egenskab«« (Domstolens dom af 27.9.2012 i sag C-587/10, VSTRI). Denne praksis fra Domstolen bekræftes også af de aktuelle domme fra NSS (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) af 10. februar 2022, sagsnr. 9 Afs 274/2020-61, molton, og af 24. februar 2022, sagsnr. 1 Afs 238/2020-59, Steris, hvorefter en tjekkisk leverandør er forpligtet til at bevise, hvilken udenlandsk enhed der var den faktiske modtager af varerne«.

[30] Komplexiteten af det omtvistede retlige spørgsmål og nødvendigheden af, at Domstolen tager stilling i denne henseende, er således ligeledes udtryk for en sådan selvmodsigelse i praksis fra Nejvyšší správní soud (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) retspraksis.

[...]

ARBEJDSDOKUMENT